

тѣ взели слаби мѣрки, които се свършили съ несполука, Сципиона безполезно испратили къмъ Массилия, а Семпрония сжщо тѣй безполезно — въ Сицилия. А римския сенатъ се намиралъ въ страхъ и вѣѣпнение, не правилъ нови набори и не вземалъ никакви рѣшителни мѣрки противъ грозящата го опасность, съ което държалъ всичкитѣ народи на Италия въ недоумѣние и колебание. Всичко това не можало да не бжде извѣстно на Аннибала чрѣзъ цизалпинскитѣ галли, и той билъ доста искусенъ, за да не испуща случая да се възползува отъ това, колкото може по скоро и, като тръгне на прѣдъ, да поддържи цизалпинскитѣ галли, да вдигне всеобщо и рѣшително въстание между тѣхъ, да се възползва отъ всичкитѣ имъ сили, срѣдства и способности, да ги лиши отъ най близката римска армия (на Манлия и Аттилия) и да я отблъсне отъ Цизалпинска Галлия съ рѣшителенъ ударъ. Но прѣди да тръгне съ тѣзи цѣль на прѣдъ, той трѣбвало да се обезпечи отъ тила, което и постигналъ съ прѣвземанieto главния градъ на тавринитѣ, истрѣблението на жителитѣ му и принуждението на тавринитѣ и съсѣднитѣ племена да му се покорятъ.

Като постигналъ това, той тръгналъ на долу по лѣвата страна на р. Падъ и наскоро се научилъ, че Сципионъ вече се върналъ въ Италия и отивалъ съ армията си къмъ р. Падъ, което най на прѣдъ никакъ не искалъ да повѣрва.

Между туй Сципионъ дѣйствително, отъ лагера си близо до Массилия, като испратилъ брата си Кнеия Сципиона съ войскитѣ му по море за Испания, самъ сжщо по море отплувалъ по край брѣговетѣ за Етрурия, излѣзълъ въ Пиза, взелъ началството надъ войскитѣ на Манлия и Аттилия, новонабрани, неопит-

ни и уплашени вслѣдствие несполукитѣ, които прѣтърпяли, и съ успелени прѣходи тръгналъ къмъ р. Падъ, по посока къмъ Павия близо до устието на р. Тицинъ, за да нападне Аннибала при самото му излизане изъ Алпитѣ, прѣди армията му да може да почини отъ трудоветѣ изнесени при прѣминуванието имъ. Но по пжтя къмъ р. Падъ той съ очудване се научилъ, че Аннибалъ вече прѣминалъ Алпитѣ и сжщо тѣй не искалъ да вѣрва това, както и Аннибалъ — за неговото скоро възвръщане въ Италия и движението му къмъ р. Падъ. Като прѣминалъ прѣзъ тѣзи рѣка малко подолу отъ устието на р. Тицинъ, Сципионъ се расположилъ на лагеръ близо до Павия и се трудилъ да въодушеви войскитѣ си съ необходимостъта и несъмнѣнностъта на една побѣда надъ Аннибала. Между това побѣдата надъ него никакъ не била несъмнѣнна, тѣй като прѣимуществата не били на Сципионова страна. Той ималъ 18.000 души пѣхота и 1.800 души конница, и на мѣсто да се расположи и да чака Аннибала на дѣсния брѣгъ на Падъ, погрѣшно миналъ на лѣвата му страна, гдѣто на широкитѣ равнини нищожната му на брой конница не можала съ надѣжда за успѣхъ да дѣйствува противъ конницата на Аннибала (която, както видѣхме, състояла отъ 6.000 души). Тѣзи рѣшителностъ на Сципиона да отиде срѣщу Аннибала, съ цѣль да влѣзе съ него въ бой на открити равнини, съ слаба конница, била твърдѣ смѣла и много неблагоприятна.

Аннибалъ, който вървялъ по лѣвата страна на Падъ, употребилъ отъ своя страна, спорѣдъ думитѣ на Полибия, слѣдующето срѣдство за да убѣди войскитѣ си, че не имъ остава друго, освѣнъ да побѣдятъ или да умржтъ. Той събралъ прѣдъ тѣхъ